

ministeriet til alle byudviklingsudvalg udpeger sagkyndige medlemmer, foreslås bestemmelsen simplificeret.

Til § 15.

De foreslåede bestemmelser er nye.

Den i stk. 1 foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at der inden udløbet af en byudviklingsplans gyldighedsperiode er tilvejebragt forslag til en ny byudviklingsplan.

I stk. 2 fastsættes, at alle byudviklingsudvalg til enhver tid kan optage en byudviklingsplan til revision med henblik på udvidelser af planens inder- og mellemzoner, og at boligministeren med byplanrådets tilslutning kan pålægge et byudviklingsudvalg en sådan revision.

Bestemmelsen i stk. 3 har til formål at sikre, at en eventuel fornøden revision finder sted ved at pålægge byudviklingsudvalget at foretage en gennemgang af en byudviklingsplan hvert 5. år, og at afgive en redegørelse til boligministeren for planens rummelighed, samt indstilling om, hvorvidt planen kan opretholdes uændret, eller der skal ske udvidelse af planens inder- og mellemzoner. En tilsvarende bestemmelse findes i det af Venstre og Det konservative Folkeparti fremsatte lovforslag.

Til § 16.

Paragraffens første punktum svarer til den gældende lovs § 6, hvorefter de fornødne bygningsmæssige og byplanmæssige bestemmelser skal gennemføres inden 1 år efter områdets inddragelse under inderzone, er foreslået ændret således, at der ikke fastsættes nogen frist. Vedkommende kommunalbestyrelse skal dog som hidtil snarest muligt fremsende forslag om de fornødne bestemmelser til ministeriet.

Til § 17.

Ekspropriationsadgangen i forslaget § 17, stk. 1, svarer til det samtidigt fremsatte forslag til ændring af byplanlovens § 12, men det kræves ikke, at der foreligger eller er en byplan under udarbejdelse. Derimod finder bestemmelsen kun anvendelse indenfor byudviklingsområder, hvor der er sikret en samlet planlægning af det pågældende bysamfunds udvikling.

I forslaget § 2 har man tillagt såvel vedkommende kommunalbestyrelse som staten en ekspropriationsadgang.

Tanken om statens optræden på markedet for byggegrunde har været fremme bl. a. i Bygge- og Boligudvalget af 1946, som under den 10. februar 1947 fremkom med en udtalelse herom. Når staten foreslås som mulig ekspropriant, skyldes det navnlig, at der kan være kommuner, som har vanskeligt ved at overkomme udgifter til jorderhvervelse, eller endnu ikke har indhøstet de erfaringer, der får kommunen indstillet på at søge en aktiv jordpolitik gennemført. Man har fundet, at det var en enkel og klar fremgangsmåde at tillægge staten adgang til ekspropriation.

Til § 18.

Den i stk. 1 foreslåede bestemmelse, hvorefter udøvelsen af de i § 10-11 omhandlede beføjelser inden for et bestemt afgrænset område kan henlægges til fredningsplanudvalget, tager navnlig sigte på områder til sommerhusbebyggelser og områder, der af fredningsplanudvalget er inddraget under naturfredningsloven § 33 a og b.

Bestemmelsen i stk. 2, hvorefter udøvelsen af de i § 10-12 omhandlede beføjelser kan delegeres til kommunalbestyrelserne, vil f. eks. kunne anvendes inden for områder, der omfattes af en godkendt dispositionsplan eller byplanvedtægt.

Til § 19.

Bestemmelsen i stk. 2 om bødeansvar for aktieselskaber, andelselskaber el. lign. svarer til andre lignende bestemmelser i den nyere lovgivning. I stk. 3 er det i modsætning til den gældende lov foreslået, at byudviklingsudvalget skal kunne meddele fritagelse for berigtigelse af en ved overtrædelse af loven skabt retsstridig tilstand.

Til § 20.

Stk. 3 indeholder de fornødne overgangsbestemmelser om lovens anvendelse på de ved dens ikrafttræden eksisterende byudviklingsområder, byudviklingsplaner og byudviklingsudvalg.